

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτον αριθμούντες χρόνον
τήν κλεινήν οικοῦμεν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια κ' ἐνηακόσα πέντε,
τὰ κουνούμε κ' ἐν κουνεῖνται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Νοεμβρίου δωδεκάτη
κ' ἴσως νὰ μᾶς φέξη κάτι.

Ποῦντος δεκαπέντε κ' ἐνιακόσ' ἀκόμη,
κ' ὅλοένα βρώμας καὶ ρητόρων βρόμοι.

Ράλλης ὁ λαϊκὸς ποῦρος μοναρχικὸς.

Τὰ Συντάγματ' ἀπαρνοῦμαι,
μὲ θεσμούς δὲν συγκινοῦμαι.
Βάρδα' μπροὺς καὶ πέρνω φόρα...
Μοναρχία θέλω τώρα.

Μοναρχία... τί χαρά!
λησμονῶ τὰ προῖτα χρόνια,
οἶχνω κάτω πατεροῦ
καὶ μαδέρια καὶ καθρόνια.

Μοναρχία θὰ λαμπρύνῃ
τὸ Ρωμαῖκο τὸ χάλι,
κ' ἡ ρεπούμπλικα βαρύνει
τὸ χρυσό μου τὸ κεφάλι.

Μοναρχίαν ψιθυρίζω,
τὸ σακάκι δὲν μ' ἀρέσει,
καὶ τοῦ Κόντε τὸ χαρίζω
μὰ χαρὰ νὰ τὸ φορέσῃ.

Θέλω τὴν στολὴν κυρίου
κ' ἐγγενοὺς καγκελαρίου,
θέλω τὴν στολὴν ἱπλότου,
μεσαιωνικοῦ δεσπότη.

Θέλω μὰ στολὴ νὰ γίνῃ
ἄλλης ἐποχῆς ἡθῶν,
θέλω νάναί σὰν κ' ἐκεῖνη,
ποῦ παρήγγειλε κ' ὁ Θῶν.

Θέλω ξίφος νὰ μὲ ζώνῃ,
θέλω λοῦσα, θέλω τρέλλαις,
ἄσπραι κάλτσαις ὡς' στὸ γόνυ
καὶ γοβάκια μὲ κορδέλαις.

Θέλω τέτοιος νὰ φανῶ,
Μπύλωβ, Δάμσορφ νὰ γενῶ,
Γκολουχόφσκη τῆς Αὐστρίας,
κάγκελο καγκελαρίας.

Τώρα ποῦ ζητοῦν κ' οἱ Ρῶσοι
Σύνταγμα, θεσμούς, Βουλὴ,
ἐμᾶς μόνον θὰ μᾶς σώσῃ
Μοναρχίας κεφαλή.

Μοναρχία, Μοναρχία' στοὺς Ρωμηοὺς τοὺς Ἰαπωνάκους,
τὸν Ποπεδονότσεφ θέλω, τὸν Τρεπὼφ καὶ τοὺς Κοζάκους.
Φέρτε βούρδουλα καὶ κνῆτο...
νὰ κ' ἐκεῖνο, νὰ καὶ τοῦτο.

Κάθε Συνταγματολόγος θέλω ν' ἀπομείνῃ πτώμα,
θέλω μαύρη Σιβηρία,
κ' ὅσους ἄφησαν τὸ κόμμα
θὰ τοὺς στείλω σ' ἔξορία.

Εἰς τὰ πέρατα θὰ στέλλω
βουλευτὰς ὑδροκεφάλους,
τὸν Ποπεδονότσεφ θέλω
καὶ τοὺς Δοῦκας τοὺς μεγάλους.

Μοναρχία, Μοναρχία,
μόνη πλέον εὐτυχία.
Γ' αὐτὴν ιοιῶνθω τώρα λαύρα,
κλειστε τῆς Βουλῆς τὴν χάβρα,

κλείστε τῆς Βουλῆς τὸ δῶμα,
κι' ἐγὼ μόνος νᾶχω κόμμα.

Κλείστε τὴν νὰ λείπουν Ροῦφοι
καὶ Πατρῶν φουστανελάδες...
κάτω Ροβεσπιέρων σκοῦφοι,
κάτω κόκκιναις βελάδες.

Ἔξω κι' ὅσοι μοῦ ζητοῦν
κάθε λίγο καὶ ρουσφεύει,
καὶ γιὰ τοῦτο παραιτοῦν
εἰς τὰ κρύα τὸ Ντοβλέτι.

Κλείστε τὴν Βουλὴν τὴν σκύλα,
δῶστε μου γιὰ τοῦτη ξύλο...
λένε καὶ γιὰ τὸν Φωτήλα
πὼς θ' ἀλλάξῃ τώρα φύλλο.

Πέρω φόρα .. βάρδα βάρδα
ξεφωνίζω στοὺς πολλούς,
ρίχνω κάτω τὴν κονκάρδα
σανιδᾶ λαοφιλοῦς.

Κάτω ψήφων φασαρίαις,
λαϊκαῖς ψηφοφορίαις,
κάθε λίγο κι' ἐκλογαῖς,
ποῦ μᾶς ἔγιναν πληγαῖς.

Μ' ἔοκασαν τὰ καθεστῶτα,
ταλανίζω τοὺς Ρωμηούς,
δὲν θὰ τρέχω σὰν καὶ πρῶτα
νὰ ζητῶ βαπτισιμῶς.

Δὲν θὰ δῆτε στὰ χωριά
ὅπως πρὶν τὸν Δημητράκη
νὰ γυρεύῃ κουμπάρια
μὲ τὸ κάθε κοντοβράκι.

Πάουν πᾶ καὶ τὰ κουμπάριας,
πάουν μουρελιῶν βαπτίσιμα,
ρετσινάτα, κουμπουραῖς,
καὶ ψυχὴ μου' στὰ Πατήσια.

(Ἐνῶ τοιαῦτα φθέγγεται βροντοῦν ἀπ' ἔξω σμπάρα,
κι' ἕνας κουμπάρος ἔρχεται μαζί μὲ μὴν κουμπάρα.
Μὰ κι' ἄλλος ἔρχεται χορὸς
καὶ τέτοια λέει ὀλιβερός.)

Ἐμάθαμ' ἕνα ξαφνικὸ κι' ἀνέλπιστο μαντάτο!..
μᾶς εἶπανε πὼς θὰ γενῇ Παλατιανὸ ξεφτέρει,
πὼς δὲν θὰ καταδέχεται νὰ κατεβαίνης κάτω
'στὰ τζάκια τὰ χωριάτικα νὰ σφίγγῃς κάθε χέρι.

Μᾶς εἶπαν πὼς δὲν θὰ ἔρχεσαι σὰν πρὶν νὰ σὲ γυρίζω με
σὲ κάθε πανηγύρι,
καὶ μήτε θὰ τσουγκρίζω με
μαζί σου τὸ ποτήρι.

Μᾶς εἶπαν ὅλοι σοβαρὰ
'ψηλαῖς φωλαῖς πὼς κτίζεις,

καὶ βυζανιάρικα μωρὰ
σὰν πρὶν δὲν θὰ βαπτίζεις.

Μᾶς εἶπαν, Μῆτσο τσελεπῆ,
πὼς ἔχασες τὸ Κορωπί,
τὸν Ὁρωπό, τὸ Λιόπσει, τὸ δόλο Κακοσάλεσι,
καὶ μήτε θέλεις ἐκλογαῖς καὶ τῆς Βουλῆς συγκάλεσι.

Μεγάλ' ἡ δυστυχία μας, μεγάλ' ἡ συμφορὴ...
ἡ Μοναρχία μ' ἔθαψε πὼς σοῦνε μεράκι,
κι' ὅταν ἐσὺ δὲν γίνεσαι νωνὸς γιὰ τὰ μουρέλια
κουμπάρο ποῦ θὰ βροῖσκω με καθὼς τὸν Δημητράκη;

Ἀλλάξε, κὺρ Μῆτσο, γνώμη, καὶ μὴ τόσο μᾶς παιδεύεις,
κι' ἔλα' στὰ χωριά καὶ πάλι γιὰ βαπτίσιμα νὰ ἔωδενῃς.
Δημητράκη, μὴ μᾶς σκάνης,
τὸν Μονάρχη μὴ μᾶς κάνης,
καὶ λυπήσου τὰ μουρέλια,
ποῦ μὲ κλάμματα καὶ γέλοια
καρτεροῦν τὸ βάπτισμά σου,
κι' ἔλα δὸς τοὺς τὸνομά σου.

Ἀκουσέ τα τὰ καὶ μὲνα
πὼς λαχτάρισαν γιὰ σένα,
καὶ φωνάζουν μὲς' στὴν κούνη καὶ ἡ δρακοῦλας μας κι' ὅτι
θέλωμε νωνὸ τὸν Μῆτσο, θέλωμε τὸν Δημητράκη.

Ἐλα νὰ ξαναβαπτίσῃς καθενὸς χωριότη φύργο,
'πὲς τὰ γόρι του Δημήτρη, τὸ κορίτσι του Δημήτρου.
Δημητροῦλη μ' τρουῦλη μ' τρουῦλη μ',
Δημητροῦλα μ' τρουῦλα μ' τρουῦλα μ',
ὦχ! κουτροῦλη μ' τρουῦλη μ' τρουῦλη μ',
ὦχ! κουτροῦλα μ' τρουῦλα μ' τρουῦλα μ'.

(Κι' ὁ Ράλλης εἶπε πρὸς αὐτοὺς
τοὺς ἐκλογεῖς τοὺς ζηλευτοῦς.)

P. — Ἐχετε γειά, κουμπάροι μου, κι' ἐγὼ 'ψηλαρμενίζω
καὶ παύω τὰ μουρέλια σας σὰν πρῶτα νὰ βαπτίζω.

Πᾶνε τὰ πρὶν καμώματα,
πᾶν τὰ Βατραχονήσια,
πᾶνε καὶ ξεφαντώματα
καὶ γάμοι καὶ βαπτίσιμα.

Ἡ Μοναρχία σὰν γενῇ, σὲ κάθε παληοβλάχο
γιὰ ψήφους δὲν θὰ τριγυρνῶ, κι' ἀνάγκη πᾶ δὲν θὰ ἔχω
νὰ μὲ φωνάζουνε νωνὸ μὲ ξάρικα μωρὰ
κι' οἱ βλάχοι νὰ μὲ δέχονται μὲ χάρδια τρυφερά.

Ὁ Γκολυχόφοσκῃ τώρα πᾶ καὶ ὁ Λάμοδορφ μὲ προσηγορίαν
κι' ἂν ἔχετε γιὰ βάπτισμα παιδιὰ, συμφορασμένοι,
ἄλλον κουμπάρο γρήγορα φροντίσετε νὰ βρῆτε,
κι' ἀπὸ τὸν Ράλλη κουμπουραῖς σὰν πρὶν μὴν καρτεροῦν.

Σοῦ δίνω τὸ σακάκι μου τὸ λαϊκὸ, κουμπάρε μου,
καὶ τοῦτη τὴν ρεπουμπλικὰ τὴν ξακουσμένη πάρε μου.
Κλάψε μὲ τόνο ὀλιβερό
κι' ὅλα τὰ πρὶν λησμόνα τα...

γοβάκια τώρα θὰ φορῶ
καὶ κάλτσαις ὡς' στὰ γόνατα.

Ἄς ἔχῃ γειά καὶ καθεμὴν κουμπάρα καλλιπάρειος...
ἡ Μῆτσο ὁ κουμπάρος σας θὰ γίνῃ καγκελάριος.

(Μόλις φεύγουν οἱ κουμπάροι
νὰ τὸ ξύλινο ζευγάρι.)

**Ράλλης ὁ καγκελάριος
κι' ὁ Λόρδος Φασουλάριος.**

Φασ. — Κι' ἐγὼ μὲ σένα συμφωνῶ
τὸν Δημητράκη τὸν τρανὸ,
τὸν πρῶτο καπετάνο,
τὸν πρὶν ρεπουμπλικάνο,
καὶ τεμενᾶ σοῦ κάνω.

Κι' ἐγὼ μαζί σου συμφωνῶ καὶ Μοναρχία θέλω
κι' ἐπὶ ἐκείνης σήμερα παιᾶνας ἀπαγγέλλω.

Τούτη παρηγορία μας,
μονάχη σωτηρία μας,
ἀληθινὴ κυρία μας,
καὶ τάχιον ἢ βράδιον
τὸ μόνον μας ὁσφράδιον
κι' ἀκτινοβόλον ράδιον.

Κι' ἂν κι' οἱ Μουζικοὶ σήμερα ζητοῦν ἀπὸ τὸν Τσάρο
Συντάγματα μεγάλα,
ἐπὶ θαρρῶ τὸ Σύνταγμα πὼς εἶναι γιὰ τὸ κάρσο
μὲ τὰ σκουπίδια τᾶλλα.

Γιὰ τὴν Μοναρχία πίνω,
ἔξω τώρα τὸ σαράκι...
τ' κερόδισαμε μ' ἐκεῖνο
ἔως τώρα, Δημητράκη;

Ποιὸ τὸ κέρδος καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ τόσους λογομάχους;
μόνο ποῦκαναν γιὰ ψήφους κουμπουραῖς μὲ παληοβλάχους.

Μὰ ποιὸ κέρδος καὶ ποιὰ χάρις
καὶ γιὰ μένα τὸν γελοῖο;
μόνο ποῦμεινα ψωριάρης
δίχως νὰ βρῶ μεταλλεῖο.

Ἄν πάντα σὰν Ἐγγλέζικο ὁσολόγι
τὸ Σύνταγμα κι' ὁ νόμος ἐλειτουργοῖ,
κι' ἐσκύλαξε κηφήνων σκυτολόγι
κι' ἐξήλεαν μανδρόσκυλα καὶ μοῦσοι.

Ἄν πάντοτε ἐφηρομόσθη κατὰ γράμμα
χωρὶς ποτὲ νὰ λείψῃ μετὰ πῶτα,
ἐν τούτοις ἂν αὐτὸ δὲν βγῇ μετὰ ἡμᾶς
κι' ἐμείναμε' στὰ χάρια μας τὰ πρῶτα.

Κι' ἐγὼ πιστὸς τοῦ φίλας καὶ θεράπον
δὲν ἔπαυα γιὰ τοῦτο νὰ μαλλώνω,
καὶ βλέποντας τοὺς ἴσκιους τῶν προπάππων
τὸν ἴσκιον μου συγχὰ νὰ φασκελάνω.

Καὶ τώρα πόθος κούφιος μὲ τήκει
νὰ πάρω τὰ βουνὰ σὰν τὸν Ποντίκη,
μήπως εὐρὺ μὲ τοῦτον ἐκεῖ πέρα
τῆς λευθερίας τὸν ζεῖδαρον ἀέρα.

Ἴδου τί κέρδος ἔμεινε καὶ πόθος ἐξ ἐκείνου,
ἂν δὲ κ' ὁ Λόρδος Δήμαρχος τοῦ προσφίλου Λονδίνου
εἶπε σὲ μὲν τὸν πρόποσι πῶς ἐπρόκοψε πολὺ

κ' ἢ τῶν Ρωμηῶν φυλή

ἵστα φῶτα, στήν ἐκπαίδευσιν, καὶ στήν ἀγρονομία,
ἐγὼ, ποῦ παίζω πρόσωπο κλαυθρῶ Ἰερεμία,
νομίζω πῶς ἐπρόκοψε στήν ἀφιλοτιμία
καὶ σὺ φερμάρειν διαρκῶς τοῦ κρῖτους τὰ Ταμεῖα.

Ἀποκηρύττω πᾶσι κ' ἐγὼ τὸ Σύνταγμα τοῦ κράτους
μ' ὅλους τοὺς συνηγόνους τὸν τοῦ γλωσσοκαμπανάτους.

Ὅσο κ' ἂν ἐλειούργησε καλὰ σὴν Ρωμηοσύνη,
ὅσο κ' ἂν ἀπεκτήσαμε μ' αὐτὸ δικαιοσύνη,
στρατὸ καὶ στόλο νικητὴ, παράδες, κλήρο, γράμματα,
καὶ χίλια τόσα πράγματα,
δὲν εἶναι γιὰ τὰ θρόνματα πολέμων καλλυντικῶν
κ' ἐλάτε νὰ τὸ οἷζωμ' ἐπὶ τοῖς μοῦτρα τῶν Μουζικῶν.

(Κ' ὁ Περικλῆς μιλεῖ
ἐπὶ καταστροφὴν μαλλί.)

Π. — Κ' ἐγὼ σκούζω φρεγλισμένους γιὰ τὴν Μοναρχία ζήτω
καὶ πετῶ κ' ἀποκηρύττω
τοὺς θεσμούς, κύρ Δημητράκη,
ποῦ χουν καταστήσει ῥάκη.

Μοῦντζα' στοὺς Ρωμηοὺς ἀρμόζει
ποῦ μοῦ θέλουνε κ' ἀγῶνας...
μόν' ὁ Βασιλεὺς μᾶς σώζει
νῦν, αἶε καὶ στοὺς αἰῶνας.

Μπρὸς βαθὺ καὶ πίσω ῥέμμα,
μόνος λυτρωτὴς τὸ Στέμμα.
Δὲν μᾶς ἄφησαν βρακί,
μᾶς ἐφούσκωσαν οἱ λόγοι,
μόνη μας πολιτικὴ
μένει τὸ συγγενολόγι.

Τὸ Στέμμα μόνος λυτρωτὴς
ἀπὸ παντὸς κινδύνου,
μᾶς τῶρα φαρδὺς πλατὺς
κ' ὁ Χρόνος τοῦ Λονδίνου.

Τὸν σβέροκο μας ἐβγάλαμε
μὲ κάθε δημοκόπο,
ζουρλομανδύα' βάλαμε
ἐπὶ τῆς φρονιμῆς τὸν τόπο.

Τὰ χέρια μας δαγκάνομε,
τὰ στήθη μας κτυπάμε...
τί διάβολο νὰ κάνωμε;
ποῦ διάβολο νὰ πᾶμε;

Μὰ μὲς στήν ἀγωνία μας τὸ Στέμμα, ποῦ τὴν ἔχει,
σωτήρος δείχνει χέρι,
καὶ σὰν θεὸς ἐκ μηχανῆς
μᾶς σώζει μὲ τοὺς συγγενεῖς.

Φ. — Συμποροῦς μεγάλῃς μπόρα...
πᾶν χαμένοι κόπων κόποι...

τοὺς Βουλγάρους θέλει τώρα
ὄλ' ἢ βάρβαρος Εὐρώπη.

Κ' ἂν ἐλείπανε ποῦ λὲς
τὰ πεντάμηνα ταξείδια
συλλογίσουν τί χολαῖς
θὰ μᾶς πότιζαν καὶ ξύδια.

Ἡ Μοναρχία μόνη σαγήνη,
γι' αὐτὴν τὸ γόνυ καθεὶς ἄς κάμνη,
ὁ Δημητράκης Μπύλωβ ἄς γίνη,
χρυσὴ Κορῶνα, λάμψε νὰ λάμνη.

Ἐξω λογάδες καὶ δημοκόποι,
σὺ τὴν Κορῶνα νὰ προσκυνῇς,
νὰ πᾶς μαζί της καὶ σὴν Εὐρώπη
νὰ σὲ συστήσῃ στοὺς συγγενεῖς.

Αὐτῆς τὸ κράτος κ' ἡ βασιλεία
πληροῖ τῆς δόξης τοὺς οὐρανούς,
ἴσως σὲ πάρε καὶ σὴν Ἀγγλία
νὰ κνηγήσῃς φασιανούς.

Ἴσως φαρῆψῃ παχὺ λαοράκι
μὲ τῆς Ἀγγλίας τὸν Ἐδουάρδο,
ἴσως σὴν Λόντρα, κύρ Δημητράκη,
μὲ τὸν Λανσδόουν παίξῃ πιπλόδο.

Μὰ πρὶν ἐκεῖνα τὰ καλὰ μᾶς ἔλθουν τὰ μεγάλα
πρόσεξε τώρα σὴν Βουλὴ μὴν πάρες κοντινὰ βάλαι,
πρόσεξε, καγκελάριε, μὴ σοῦ ριχθοῦν ἀπόνως
καὶ ξαναμείνῃς μόνος

Τότε Μονάρχης θὰ φανῇς πραγματικὸς καὶ πάλι,
ἐν' ἄλλοις λόγοις μοναχὸς θὰ μοναρχῇς τοῦ Πάλλη.

Π. — Καὶ τὴν ἄς ποῦμε, Φασουλῇ, κ' ἔνα γλυκὸ τραγῶδι
γιὰ τῆς Μεταρρυθμίσεως τὸν Γεωργὴ τὸν Φραγκοῦδι.
Καθένας φιλελεύθερος ἄς ἔλθῃ νὰ τὸν ψάλλῃ,
ποῦ πρὶν τῆς ὥρας τῶρα σκοπὸ νὰ τὸν πεθάνουν,
κ' ἀπὸ τὴν μὲν τὴν φυλακὴ τὸν κουβαλοῦν σὴν ἄλλῃ,
καὶ φαίνεται περίπατο πῶς θέλουν νὰ τοῦ κάνουν.

Φ. — Κ' ἐγὼ γι' αὐταῖς τῆς λευθεριᾶς τῶν Συνταγμάτων
καὶ σκούζω μ' ὅλους τοὺς Τρεπῶφ : ἡ Μοναρχία ζήτω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Φραγκίσκος Κακελόπουλος, ἐμποροεργατῆς πρώτης,
πρὸς τοῦτον σπεύδει τοῦ συρμοῦ καθένας διασώτης.
Τὶ ρεδιγκότες, τί παλιὰ, τί σμόκινς καὶ τί φράνα...
ὅλα κομρὰ καὶ τέλεια βρὸ Περικλῆ τοῦ βλάνα.
Μὰ τί λεβέντης ὁμορφος, σκλαβώνει μὲ ματὰ του,
καὶ ὁ ὅλος τοὺς πελάτας του δίνει τὴν λεβεντιά του,
καὶ βγαίνει λιγερός καθεὶς ὡσὰν κυπαρισσάκιον...
ὁδὸς Σταδίου, κατωθεν εἰς τὸ γινώστον Ἀρσάκειον.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἔνα γέμμαρον φῶτον
ἐπὶ τῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδόν,
πρὶν αἰὶν δράσεως μεγάλῃς πολιτάρχος σταθμός,
ἐπὶ οἰκίαν Ἐμπειρίκου, δεκατέσσαρ' ἀριθμός.